

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **L. R.**
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Vladislavou Rapantovou
sídlem Dukelská 891/4, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **P. T.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Dítě, LL.M.
sídlem Horní náměstí 19, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2022, č. j. KUOK 61506/2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně oplotila svůj pozemek parc. č. X v k. ú. M. G. Následně požádala Městský úřad Mohelnice (dále jen „stavební úřad“) o dodatečné povolení této stavby, ten však její žádost rozhodnutím ze dne 7. 12. 2021, č. j. MUMO-OSU/38617/21 zamítl s odůvodněním, že je

tato stavba ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, v rozporu s územně plánovací dokumentací, což vyplynulo ze závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 19. 8. 2021, který stavbu označil za nepřípustnou pro rozpor s Územním plánem M. (dále jen „ÚP M.“).

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Vypořádání odvolacích námitek žalobkyně směřujících proti obsahu závazného stanoviska převzal žalovaný z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 23. 3. 2022, č. j. KUOK 26623/2022, který je shledal nedůvodnými.
3. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného pro nesprávnost podkladového potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, jemuž vytkla, že při vymezení stavby pro zemědělství neuvedl při citaci § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, odkaz na § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), podle něhož se hospodářstvím rozumí jakákoli stavba, zařízení nebo místo, kde je hospodářské zvíře chováno nebo drženo včetně chov pod širým nebem. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že chová-li na uvedeném pozemku domácí zvířectvo, je předmětné oplocení stavbou pro zemědělství ve smyslu § 3 písm. f) vyhl. č. 268/2009 Sb., a tudíž stavbou v dané ploše přípustnou podle ÚP M. Dále se podle žalobkyně žalovaný vůbec nezabýval její odvolací námitkou, že všechny sousední pozemky jsou oploceny a řízení o odstranění plotu se vede jen s ní, a tudíž je rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož má správní orgán dbát o tom, aby při rozhodování obdobných věcí nevznikaly nedůvodné rozdíly.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že Změna č. 1 ÚP M. s účinností od 5. 12. 2017 doplnila pro plochy soukromé zeleně (ZS) výčet nepřípustných způsobů využití o stavby, zařízení a jiná opatření pro účely uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona včetně oplocení. Rozpor záměru s ÚP M. jej pak podle žalovaného činí též v rozporném s cíli a úkoly územního plánování. Veterinární zákon označil žalovaný za irelevantní, neboť prováděcím předpisem ke stavebnímu zákonu je pouze vyhláška č. 268/2009 Sb. Námitka oplocení jiných pozemků není podle žalovaného opodstatněná, neboť předmětem posuzování stavebního záměru byl jen předmětný záměr a nikoli sousední pozemky, které se mohou nacházet v jiné ploše s jinak stanovenými podmínky přípustného a nepřípustného využití dle ÚP M., a nadto zásada legitimního očekávání nemůže převážet nad zásadou zákonitosti.
5. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez jednání.
7. Stavební zákon v § 96b stanoví, že závisí-li vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona nebo podle zvláštního zákona na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování, který v takovém stanovisku určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně

plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv.

8. Závazné stanovisko orgánu územního plánování vydávané podle § 96b stavebního zákona je závazným stanoviskem dle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a tedy ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je tak jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit. Je-li v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 6, resp. § 51 odst. 3 správního řádu), srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-42. To je i případ posuzované věci.
9. Žalobkyně proti obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování brojila v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, proto žalovaný v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Nadřízený orgán stanovisko potvrdil a v souladu se závěry judikatury přezkoumával nejen jeho zákonnost, ale i věcnou správnost (viz rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72). Potvrzení závazného stanoviska vydané dle § 149 odst. 7 správního řádu je svou povahou opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30). Z hlediska přezkumu prováděného soudy rozhodujícími ve správním soudnictví je podstatné, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve správním soudnictví jej lze proto přezkoumat pouze postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt, tj. v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127).
10. Proti subsumovanému potvrzujícímu stanovisku ze dne 23. 2. 2022 uplatnila žalobkyně jediný žalobní bod, a sice nesprávnost výkladu pojmu stavba pro zemědělství užitého v ÚP M. z důvodu pominutí odkazu na § 3 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona v citaci § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb. Námitka důvodná není.
11. Podle § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb. se pro účely této vyhlášky rozumí stavbou pro zemědělství mj. stavba pro hospodářská zvířata³⁾, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům. Poznámka pod čarou č. 3), odkazující na veterinární zákon, je pak uvedena k bližšímu vysvětlení termínu „hospodářská zvířata“, jímž se podle § 3 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona rozumí *zvířata využívaná převážně k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, zejména skot, prasata, ovce, kozy, koně, osli a jejich kříženci, drůbež, běžci, králíci, zvěř ve farmovém chovu, ryby a jiní vodní živočichové, včely, včelstva, čmeláci a hmyz určený k lidské spotřebě nebo k výrobě zpracované živočišné bílkoviny*. Již z toho důvodu je žalobní bod zcela lichý, neboť veterinární zákon neměl dle Ministerstva pro místní rozvoj, které je autorem vyhlášky č. 268/2009 Sb., jakkoli přispět k vymezení termínu „stavba pro zemědělství“, nýbrž toliko osvětlit, co jsou to „hospodářská zvířata“. Nadřízený orgán územního plánování tudíž nepochybil, pokud se předmětnou poznámkou pod čarou č. 3 nezabýval a jím vydané potvrzující závazné stanovisko tudíž netrpí z uvedeného důvodu vadou.

12. Druhý žalobní bod směřoval přímo proti žalobou napadenému rozhodnutí. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala, že všechny sousední pozemky jsou oploceny, avšak řízení o odstranění stavby je vedeno pouze proti ní, a to z podnětu souseda P. T., a tudíž je rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. I tento žalobní bod je ale nedůvodný. Předně obsah napadeného rozhodnutí vyvrací tvrzení, že se žalovaný touto námitkou nezabýval, neboť se s ní podrobně vypořádal ve druhém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí, a to tak, že odkázal na ustanovení správního řádu, který mu znemožňuje provádět jakékoli další dokazování v případě, kdy obdrží negativní závazné stanovisko, k čemuž v dané věci došlo, dále upozornil na převahu zásady zákonnosti nad zásadou legitimního očekávání, a dále poukázal na skutečnost, že žalobkyni, která realizovala stavbu bez povolení, žádná práva v dobré víře nenabyla. S tímto vypořádáním se pak soud zcela ztotožňuje a toliko dodává, že námitka žalobkyně byla velmi obecná, neboť žalobkyně neoznačila žádné konkrétní sousední oplocené pozemky a nevysvětlila, zda, kdy a za jakých okolností bylo jejich oplocení stavebním úřadem povoleno. V takovém případě se soud námitkou nemohl blíže zabývat. Nadto, tato námitka směřovala proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a nikoli proti rozhodnutí o zamítnutí jejího dodatečného povolení, tj. mimo předmět řízení.
13. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
15. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení této osobě žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 29. listopadu 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu